

fer, Anordningerne indeholde om denne Gjenstand, slutte sig til hele Dverretternes Indretning, ved hvilken en vis Forretningskreds maa være tænkt i Forbindelse med Antallet af de beskaffede Dommere; henlægger man den ene nye Klasse af Sager efter den anden til disse Domstole, uden at sikke dem en forøget Arbeidskraft, kan det have til Følge, at Sagernes gode og hurtige Fremme maa lide derunder.

Forslaget om at ophæve Grændsen for Appel i det omhandlede Slags Sager er uden Tvivl især støttet paa, at en saadan Begrændsning ikke fandt Sted efter Frd. 25de Marts 1791, og at Procuratorer ikke maa møde for Politieretten, der udenfor Kjøbenhavn ikkun beklædes af en enkelt Dommer.

For rigtigt at bedømme den første af disse Grunde, maa det imidlertid ikke glemmes, at D. L. ikke havde sat nogen Grændse for Paaanke til de daværende sædvanlige Dverdomstole i anden Instants, nemlig Landstingene, saa at Frd. 25de Marts 1791 forsaavidt var i Dereensstemmelse med den almindelige Retsforfatning, men ingenlunde gav Politiesager paa Landet et Fortrin i bemeldte Henseende; ved Indførelsen af Landsøverretterne undergik den almindelige Landslov ogsaa forsaavidt Forandring, at samtlige Love om disse Domstole fastsatte en Grændse for Appel, og, naar nu Politiesager fra Landet henlægges under Dverretterne, saa kan der efter det Foransførte ingenlunde i den ældre Retsstilstand søges nogen gyldig Grund til at give dem et Fortrin for andre Dverretsager. Forholdene stille sig jo og heel forskjelligt, naar der tilforn ikkun var Tale om en Afgjørelse ved Resolution af den locale Dverøvrighed, men der nu handles om Paaanke for de almindelige Domstole.

At Procuratorer ikke maa møde for Politieretten, der udenfor Kjøbenhavn ikkun beklædes af en enkelt Dommer, har vistnok sin Rigtighed; men Lovgivningens Grundsætninger tale mod at ophæve summa appellabilis af Hensyn dertil. Saaledes var Tilfældet netop det samme med de i Frd. 25de Marts 1791 omhandlede Dverpolitieretter, i hvilke Sagførere heller ikke maatte møde, uanset at

Retten blev pleiet af Amtmanden som eneste Dommer; men desuagtet foreskrev Frd.s § 31 samme Grændse af 66 Lod Sølv eller 35 Rbd. for Paaanke til Høiesteret, som var befaleet i D. L. 1—6—18. Kjøbenhavns Politieret, eller nu Criminal- og Politieret, bestod og bestaaer vel af flere Dommere, men Sagerne behandles ved forskjellige Protokoller, af hvilke enhver bestyres af en enkelt Tilforordnet; og dette uanset, og uden Hensyn til, at Sagførere ikke der maa give Møde, har Frd. 6te Sept. 1805 fr. N. L. 1—6—16 gjort Paaanke til Høiesteret afhængig af en Værdi af 200 Lod Sølv eller 100 Rbd. Ja! selv i Sager, hvor der er idømt corporlige Straffe, satte Blac. 23de Mai 1840 § 1 Grændser for Appel til Høiesteret, ogsaa fra de nævnte Domstole. Kommer nu til disse, fra Lovgivningens Grundsætninger om det indbyrdes Forhold imellem de nævnte Momenter hentede Betragtninger, at Frd. 8de Marts 1799 paa det Alvorligste har paalagt Politieretterne selvstændigt at vaa ge over Sagernes vedbørlige Oplysning, at Frd. 9de Juni 1847 har sat Indretningen med Retsvidner paa en for Retsfikkerheden langt mere betryggende Fod, at Loven ikke bør udtale speciel Mistillid til en agtværdig Klasse af Statens Embedsmænd, men i al Fald, naar dertil findes Anledning, omordne Retsforfatningen i det Hele, og at der endelig i særegne Tilfælde kan skee Undtagelser ad Bevillingsveien, og Afdgangen dertil lettes ved Loven: saa antage vi, at der ikke paa de omhandlede Grunde bør optages i Loven en Bestemmelse, der vilde medføre, at et vist Slags Sager bleve privilegerede fremfor alle andre Dverretsager.

Til yderligere Bestyrkelse af denne vor Ansæelse skulle vi endvidere tilføie følgende. I de offentlige Politiesager befaler Blac. 12te Jan. 1821, at ingen Dom maa fuldbyrdes, førend Indberetning derom er skeet til Dverøvrigheden, og dennes Bestemmelse er indhentet, saa at Loven har draget Omsorg for, at den samme Autoritet, der tilforn var Dverdommer, fremdeles har Indseende med Sagerne, og at enhver Part kan henvende sig til denne, før nogen Dom fuld-